

ಎಷ್ಟು ಹೂವು, ಬಣ್ಣದ ಬಲೂನು, ಸುಳಿಯುವ ಗಾಳಿಗೆ ಗಿರಗಿರ ತಿರುಗುವ ಗಿರಗಿಟ್ಟೆ ಮರಳಿಕೊಡಬಹುದು ಆ ಕಂದಮ್ಮನ ನಗುವನ್ನು?

ಮುಂದೆ ಲಾಯರ್ ಆಗುವ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಂತೆ. ಎಲ್ಲ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲೂ ಎ-ಗ್ರೇಡಿನೊಂದಿಗೇ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆಗೆ ಅಂದೇ ಶಾಲೆಯಿಂದ 'ಗುಡ್ ಸಿಟಿಜನ್' ಎಂಬ ಅವಾರ್ಡ್ ದೊರಕಿತ್ತು. ಟೆಸ್ ಮರಿ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿಗೆ ಟೆಕ್ಟಾಕ್ ವಿಡಿಯೋಗಳು ಬಹು ಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದವು. ಕುಟುಂಬದವರ ಜೊತೆಗೆ ಡಿಸ್ಕಿ ವರ್ಲ್ಡ್‌ಗೆ ಹೋಗಲು ಹಣವನ್ನು ಕೂಡಿಡುತ್ತಿದ್ದಳಂತೆ ಅವಳು.

ಈಗಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆಯೇ ಸರಿದುಹೋದ 2011-2013ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳು ಇವರೆಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಜಗದ ಗೊಡವೆಯೇ ಸಾಕು ಎಂಬಂತೆ ಇಂದು ಶವವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮೂಡಲಿರುವ ನವ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂಥ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಯಾವ ಯಾವ ಹಾಡು ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಹೇಗೆ ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರೋ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತ ಎಡವಿದ್ದ ಅಪರಿಚಿತನನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೈಕೊಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅನಾಮಿಕರಾಗಿ ನಡೆದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಅವರ ಕಾಲೇಜಿನ ಪದವಿ ಸಮಾರಂಭ, ಮೊದಲ ಸಂಬಳ ಎಣಿಸುವ ರೋಮಾಂಚನ, ಮೊದಲ ಮನೆ, ಕಾರು, ಹದಿವಯಸ್ಸಿನ ನೂರೆಂಟು ತಾಕಲಾಟಗಳು, ಮದ್ಯವಯಸ್ಸಿನ ಗೊಂದಲ, ಕೊನೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದುಕಿದ ಬಾಳನ್ನು ಹತ್ತಿರದಿಂದಲೂ ದೂರದಿಂದಲೂ ನೋಡುವ ಅನುಭವ... ಇಂಥ ನೂರಾರು, ಸಾವಿರಾರು ಕನಸುಗಳ ಶಬ್ದ ಅದೊಂದು ಗುಂಡಿನ ದಾಳಿಯಿಂದ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಬ್ಧವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಜೀವವೊಂದರ ಬೆಲೆ ಏನು? ಏನೇನೋ ಥಿಯರಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೂ ಅಕಾರಣವಾಗಿ ನಿಷ್ಪಾಪಿ ಜೀವವೊಂದು ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆಯಬಾರದು ಎಂಬುದಂತೂ ವಿಡಿತ.

ಅಮೆರಿಕ ಹಣವಂತರ ದೇಶ, ಬುದ್ಧಿವಂತರ ದೇಶ ಎಂಬೆಲ್ಲ ಹತ್ತಾರು ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿನ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಗನ್ ಮೋಹವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ಕಾಲ-ದೇಶವೇ ಆಗಲಿ, ಕ್ರೌರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹಪಹಪಿಸುವ ಜನಸಮೂಹದ ಒಟ್ಟು ಮನಸ್ಸಿತಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಎಂದೆನಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಆ ಗನ್‌ಧಾರಿ ಯುವಕ ಅದೊಂದು ದಿನ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಿಸಿದ್ದರೆ, ಆತನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭಕ್ಕೆ ಗನ್ ಸಿಗುವ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು - ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ರೈಫಲ್ ಸಂಸ್ಥೆ - ಕಡೆಗೆ ನಾವು, ಗನ್ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಚೂರೇಕೂರು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ... ಹಾಗಾಗಿದ್ದರೆ... ಹೀಗಾಗಿದ್ದರೆ... ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕಳ್ಳನ ಕೈಗೆ ಬೀಗದ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಮಲಗಿದಂತೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ನಿಡೆ ಆವರಿಸಿತು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in

ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ತಾಯಿಯ ಗರ್ಭದಿಂದ ಶಿಶು ಹೊರಬಂದ ನಂತರ ಆ ಜೀವದ ಮೌಲ್ಯ ಕುಸಿಯುತ್ತದೆ ಅಂದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂಥ ವಿಪರ್ಯಾಸ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿದೆ?

ಟೆಕ್ಸಾಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಮಾರಣಹೋಮವಾದ ಎರಡೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗನ ಡೇ ಕೇರ್‌ನಿಂದ ಸಂದೇಶ ಬಂತು. 'ಆಕ್ಟಿವ್ ಶೂಟರ್ ನಿಯರ್‌ಬೈ. ಆಲ್ ಕಿಡ್ಸ್ ಸೇಫ್' ಎಂದು. ಜೀವವನ್ನೇ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಡೇಕೇರಿಗೆ ಓಡಿದರೆ ಎಲ್ಲ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನೂ ಭದ್ರಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಬೆಲ್ ಮಾಡಿ ನಿಂತ ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳ ನಂತರ ಸೂಸಿ ಎಂಬ ಟೀಚರ್ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರು. 'ದಯವಿಟ್ಟು ಏನೂ ಭಯಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಇದು ರೋಟೇನ್ ಅಲಾರ್ಮ್ ಅಷ್ಟೇ' ಎಂಬ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅವರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುವ ತನಕ ನನಗೆ ಜೀವದಲ್ಲಿ ಜೀವವಿರಲಿಲ್ಲ.

'ನೋ ನೀಡ್ ಟು ಪ್ಯಾನಿಕ್. ಮೊನ್ನೆಯಷ್ಟೇ ಟೆಕ್ಸಾಸ್ ಸುದ್ದಿ ಬಂತಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇ ನೀವು ಹೀಗೆ ಭಯ ಬಿದ್ದಿದ್ದೀರಿ ಅಷ್ಟೇ. ಇಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಏರಿಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೇ ಗನ್‌ಧಾರಿಗಳು

ಕಂಡು ಬಂದರೂ ಪೊಲೀಸ್ ನಮಗೆ ಅಲರ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ತಕ್ಷಣ ಮಕ್ಕಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತೇವೆ' ಎಂದರು ಸೂಸಿ.

ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರಿಸಲೂ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಲೂ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದವರಂತೆ ಮಗುವನ್ನು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬಂದೆವು. ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಮೂರರ ತನಕ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇನೋ ಬೇಗುದಿ. ಕಡೆಗೂ ನನ್ನನ್ನೇ ನಾನು ಸಂತೈಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂಬಂತೆ, ಫೋನಿನಲ್ಲಿ ಟೆಕ್ಸಾಸ್ ಎಲಿಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಯ ಶೂಟಿಂಗಿನಲ್ಲಿ ಮಡಿದ ಮಕ್ಕಳ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾದೆ.

ಎಲ್ಲರೂ ಒಂಬತ್ತರಿಂದ ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷದ ಮಕ್ಕಳು. ಅವಳು ಎಲಿಯಾನಾ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನೆನಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಅಲಿಥಿಯಾ. ಚಿತ್ರಕಲಾವಿದೆಯಾಗುವ ಕನಸು ಕಂಡಿದ್ದವಳು. ರೈವಿಯರ್ ಬೆಸ್‌ಬಾಲ್ ಮತ್ತು ಸಾಕರ್ ಆಟಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಾಗಿದ್ದನಂತೆ, ಸದಾಕಾಲ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಜೋಕು ಹೇಳಿ ನಗಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ಅಲೆಕ್ಸಾಂಡ್ರಿಯಾಳಿಗೆ